

skuelser skal komme til at varetage deres Tarv i Rigsdagen.“

Udtrykket i Enslevs blyfarvede Ansigt forandredes med eet, hans Tone ogsaa.

„Deres Meningsfæller? . . . Hvordan skal det forstaas?“

„Mine religiøse Meningsfæller. Gamle Møller Jensen derimod vil — som jeg før sagde — ingen tænke paa at fortrænge.“

Enslev tav et Øjeblik. Den berømte Stok — en Gave fra Folket — stod foran ham, og begge hans blaaskællede Gammelmandshænder krummede sig om Guldhaandtaget som et Par Ørnekløer.

„Møller Jensen stiller sig ikke mere. Men der er i Partistyrelsen endnu slet ikke taget Stilling til Spørgsmaalet om hans Eftermand, saa alene af den Grund er denne Vælgerprotest et overilet Skridt, som De for Deres egen Skyld burde have forhindret. Jeg vil som Deres nære Slægtning og — jeg kan sige — som Deres Ven advare Dem mod at begaa en Letsindighed, som kan faa de alvorligste Følger for Dem. Et Mytteri Dagen før et Slag betragtes efter Krigsreglerne som Højforræderi, og hvad der forberedes her i Kresen, er jo i Virkeligheden intet mindre end et aabent Oprør mod Partiledelsen. Det har været os — specielt mig — en pinlig Overraskelse at træffe Dem i Ledtog med Demonstranterne, da De dog fra Partiets Side har nydt ganske store Begunstigelser.“

Pastor Gaardbo løftede Hovedet.

„Jeg?“ sagde han i lidt usikker Forbavselse.

„Ja. Det kan De jo ikke være uvidende om. Naar De